

кучето. То е гордо, а когато се умилква, то е само предъ господиря си. Предъ чужди и непознати хора, то се държи съ достоинство, като често си показва и жбитѣ.

Има кучета и съ лоши нрави. Такива кучета често се приучватъ да крадатъ. Имахъ случай да наблюдавамъ такова куче—крадецъ. Това бѣше преди 15—16 години. Едни мои роднини отглеждаха овчарско куче. Бѣха го взели още отъ малко отъ едно близко село. Герой, така се казваше кучето, порасна голѣмъ и бѣше умно куче. По цѣлъ день, изтегналъ се подъ нѣкоя дебела сѣнка, премигаше, като че ли нѣщо обмисляше и отъ време на време заобикаляше кухнята за парче хлѣбъ. Но това не бѣше по нрава му. Герой бѣше овчарско куче и тукъ въ двора нѣщо го душеше, а по нѣкога го връзваха съ синджиръ, пѣкъ и не го хранеха добре. Вечеръ, пуснатъ ли го отъ синджира, прѣхтѣше отъ радостъ и като стрела се впускаше и обикаляше цѣлия кварталъ. Въ първитѣ години Герой не правеше пакостъ на никого, та и всички го обичаха. Но мина време. Хората отъ махалата започнаха да се оплакватъ отъ крадци; на едни билъ задигнатъ хлѣба, на други сушената сланина, на трети липсваше месото отъ кухнята и какво ли не още? На всѣкжде липсваха все работи за ядене. Чудѣха се всички.

Най-после и то много случайно, азъ успѣхъ да открия махленския крадецъ. Една сутринъ бѣхъ станалъ по-рано. Разхождахъ се изъ долния край на двора ни, който граничеше съ кжшата на моитѣ роднини — стопанитѣ на Герой.

Гледамъ, между малинака се бѣлѣеше нашия Герой. Нѣщо заравяше. Разбрахъ, че кучето нѣщо скрива и го оставихъ да продължи работата си. Герой привърши работата, поизправи се, поскимтя малко и съ единъ скокъ прехвърли оградата. — скри се въ тѣхния дворъ.

Полюбопитствувахъ да видя, какво заравяше Герой и отидохъ на мѣстото. Имаше една доста голѣма купичка прѣстъ. Разровихъ... и, какво мислитѣ открихъ?